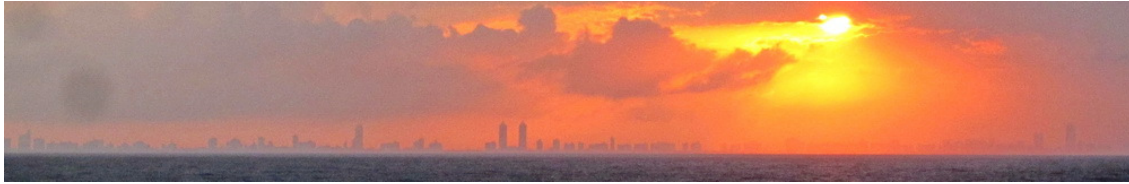

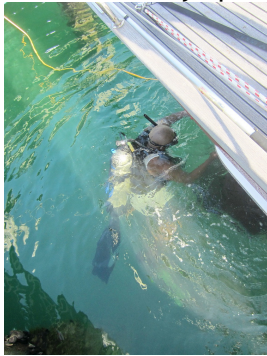
Minst 50 nyanser av blått - semester på Bahamas april 2013!

Efter flera dagar med åskoväder lyckades vi pricka ett hål och kom iväg på vår första semesterdag. Under blygrå himmel och i lätta sydostliga vindar tuffade vi ut ur Port of Miami till solnedgången och satte kurs mot de norra Bahamas-öarna.

Innan dess hade det varit intensiva dagar med att bunkra och fixa allt på båten. Man skulle ju kunna tro att inget slits om det inte används. Fel, fel, fel. I varmt klimat ramlar vissa saker sönder bara av att finnas till, så innan avfärd försågs seaQwest med nya batterier, ny läns pump, ny VHF-radio med kabel och mick ute i sittbrunn (reklamation av tidigare inköpt). Bogpropellerstyrningen hade beckat ihop totalt på ena sidan och vår svenska flagga hade sett sina bästa dagar och fick en liten översyn.

Redan när vi lämnade hamn kändes det att båten rörde sig segt. Och det blev inte bättre! Vi kom sällan över 4 knop men hade hjälp av Golfströmmen under natten och gjorde över 6 knop mot mål. Sista biten gick det sakta och först klockan 12.00 nästa dag kunde vi lägga till i Port Lucaya på Grand Bahama. Nu tittade vi lite noggrannare, jodå fullt med snäckor

på skrovet och hur propellern såg ut kunde vi bara gissa. För tre månader sedan gjorde vi rent botten innan vi flyttade ner till Miami och saltvatten. Det växer snabbt! Men en av de stora attraktionerna i Port Lucaya är just dykning så att få tag i en dykare som kunde fixa botten åt oss gick lätt.

Killen skulle ha 3 dollar per fot för jobbet, varpå kapten försökte pruta med kommentaren "I Fort Lauderdale kostar det bara 2 dollar per fot". Svaret kom direkt: "Men där riskerar man inte att hamna bland hajar". Argumentet föll ganska platt.

Den killen dök aldrig upp, så dagen efter fixade kapten två nya killar som dök och skrapade för 2 dollar per fot!

Den sydostliga vinden tilltog och då vår plan var att segla mot sydost beslöt vi att stanna på Grand Bahama några dagar. Baksidan med Bahamas är prisnivån. Först skall man betala 300 US-dollar för att klarera in, om båten är större än 35 fot (vi är 35,5).

Båten var välfylld så handla behövde vi inte göra, men här finns ingenstans att ankra och marinorna tar betalt som om de vore en välskött amerikansk hamn. Något måste vara helt fel på vissa Bahamas-öar. Priserna är för höga och turisterna skräms iväg. Något vi såg väldigt tydligt när vi hyrde bil och körde runt.

I Port Lucaya, där vi låg, finns ett småtrevligt shoppingcenter med gott om restauranger. Bahamas är skattefritt så det är mycket juvelerar- och parfymaffärer. Med hyrbil körde vi österut. På den delen är det ganska glest med bebyggelse och vårt mål för dagen var Lucaya National Park. Ett område som bjöd på 2 sjunkhål och därunder ett stort vattenområde under kalkstenen, en rest från när vattennivån en gång var högre.

Efter rundvandringen fortsatte vi till Bishop Place, ett hotell och restaurang direkt på stranden vid vägs ände. Mysig bar och bra lunch men att turista där en vecka? Dagen avslutades med färd västerut till huvudorten Freeport. Kapten som varit här å yrkets vägnar, men då bara i den kommersiella hamnen, blev nyfiken när vi på kartorna såg ett "downtown Freeport". Lite butiker och banker, javisst, men ingen stadskänsla och absolut ingen

charm. Vi fortsatte i stället till den stora "international market" som skall dra till sig alla turister, bland annat de som kommer på besök från kryssningsfartygen.

Återigen en beklämmande felsatsning. 75 % av butikerna var tomma och för uthyrning. Gatubeläggningen reste sig och ogräset höll på att ta över.

Man får ofta känslan av att det satsats ordentligt här på Grand Bahama, troligen på 1980-talet, och sen har allt sakta men säkert somnat in. Breda områden har röjts för att bygga tjusiga boulevarder, men inga träd har planterats och asfalt på ena sidan räcker bra för den trafik som är. Tomtområden har skapats, men det enda som finns är en tjusig entré till området. Ibland har någon byggt ett hus och det ligger väldigt ensamt mitt ute i naturen. Många av öns hus var till salu.

Skandinaviska delen, bara tomma butiker...

Vi ägnade oss istället åt båtvård, något som inte hunnits med sista tiden. Så äntligen börjar seaQwest se ut som hon förtjänar.

Efter en vecka vände vinden till nordost, som normalt är förhärskande i området. Redan i det första gryningsljuset gled vi ut ur hamnen och någon timma senare kunde vi sätta segel. Vinden ökade och vi fick en härlig segling söderut, nu med en båt som seglade som vanligt. Fram på eftermiddagen låg vinden stadigt på 20-25 knop och sjön grovnade. Autopiloten fick ett hårt jobb så jag ställde mig bakom ratten. Härlig känsla! Det är ju sådan här segling vi gillar. Lyckan var stor när vi surfade ner på en våg i 8,3 knop! Inte dåligt för gamla tanter ;-).

I god tid innan mörkret gick vi in väster om Berry Island och kunde ankra utanför Great Harbour Cay. Sjökortet sa tjockt gräs men vi hittade en sandplätt och ankaret högg direkt. Här kom vi till en annan värld och det Bahamas vi vill besöka. Great Harbour Cay har ca 800 invånare och tack vare att kryssningsfartygen stannar till (för bad och lek) vid ett par mindre öar norr om orten har de flesta sysselsättning.

Annars är byn väldigt relaxad. Här finns inga turistkomplex. De få turister som finns har köpt sig en lägenhet eller hyr i några månader.

Så gjorde till exempel kanadensiska Christina, som vi mötte, och som med sin golfbil skjutsade oss över till östra sidan av ön. Där vandrade vi på den ljuvliga 7 miles långa, hästskoformade sandstranden innan vi lunchade på den lilla lokala beach-klubben där de enda gästerna förutom vi visade sig vara våra amerikanska båtgrannar från ankarplatsen!

7 miles lång vit sandstrand

Lokal beach-klubb

Samlingsplatsen är den lilla marinan dit även alla snabba båtar som varit ute på öarna och kört glasbottenbåt, paraskiing och andra lustifikationer för kryssningsgästerna, återvänder på eftermiddagen. Så även vi, i tron om att kunna köpa nyfångad fisk, men denna dag hade ingen orkat ge sig ut och fiska.

Vi satte segel och passerade ännu ett besökande kryssningsfartyg innan vi fortsatte längs ögruppens östsidan ner till Alders Cay, en liten privatägd ö med kritvita stränder. Tyvärr får man inte gå iland.

Här låg vi med bara någon meter vatten under kölen, på turkost vatten, och helt ensamma. Det blev dingetur för att kika på ön, mys i brunn, grillning och bad förstås. 29 grader i vattnet borde ju vara helt ok men när det blåser känns även det småkyligt. För blåste gjorde det och nästa morgon vaknade vi av att vi höll på att rulla ur kojens. Vinden tryckte upp sjön som letade sig in runt öarna och med hjälp av tidvattenströmmen blev det väldigt rulligt på vår ankring.

Ännu en härlig segling tog oss ner till sydsidan av Berry Island där vi, i väntan på högvatten, ankrade bakom Bird Cay. När vattnet sedan steg slingrade vi oss upp i den smala rännan mellan sandflaken och Frazer's Hog Cay. Passerade 1,8-metersgrundet, som nu hade 2,1 meter vatten, och tog en boj utanför Berry Islands Club. Först trodde vi att stället var nerlagt. Ingen utmärkning i rännan fanns kvar, ingen svarade varken på anrop på kanal 16 eller telefon och knappt en båt syntes till. Trots det var bojarna sprillans nya. Nästa dag fick vi kontakt med hamnkaptens, som bekräftade att det är högsäsong och normalt skall det vara fullt här men att det blåsiga vädret håller folk borta. Vi låg kvar och putsade på båten medan vi väntade på avtagande vindar.

Efter en vecka på blåsiga ankringar beslöt vi oss för att testa Chub Cay Yacht Club, som också blir vårt sista stopp på Berry Island. Anläggningen byggdes för bara 6-7 år sedan så nu var vi nyfikna. Med skyddat läge och en djup kanal in till marinan såg det väldigt fint ut. Men tomt! Visst låg där en hel del stora båtar för fiske men var fanns turisterna?

Vid gästbryggan var vi tre båtar och vi var enda segelbåt i hamnen. Jättefina bryggor. Svaret fick vi på hamnkontoret. Pris 4,35 US-dollar per fot! Man kan ju bara undra vad som motiverar ett sådant pris. I vår pilotbok från 2011 stod att priset var 2,50 USD per fot. Vi har sett det förut, om det inte går ihop sig höjer man priset. Utan motivering. Knappast så vi lärt oss att företagsekonomi fungerar...

Läcker pool och bar

Och jättefina villor

Man har också byggt ett antal fina villor men känslan är att man inte lyckats sälja varken villor eller båtplatser som tänkt och därmed tog pengarna slut.

Vi frågade efter duschar, det är inget de stora yachterna behöver men de gamla fanns kvar på andra sidan marinan. Affär fanns det, men hyllorna gapade tomma.

En superläcker pool på stranden men poolbaren var bara öppen vissa dagar.

Huvudbyggnaden var inte riktigt färdigbyggd men höll redan på att ruttna bort.

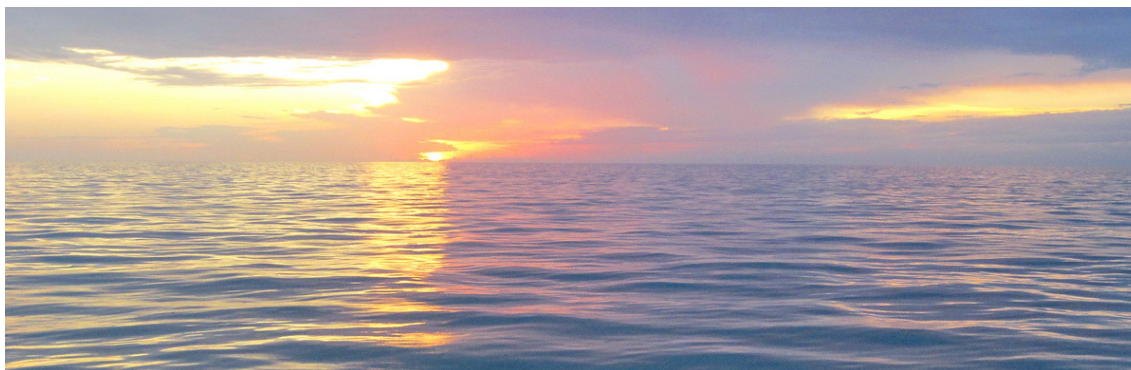
Beklämmande är det.

Nästa dag satte vi kurs västerut och gick i lätta vindar in på Great Bahama Bank.

Till kvällen lämnade vi det spår som vi, och de flesta andra följde, då man går på angivna waypoints. En distans norr om spåret, ute i absolut ingenting, lät vi ankraret gå för natten.

Det var Valborgsmässoafton och kontrasten var stor mot hur det brukar vara i Göteborg.

Här var helt tomt på folk, men varmt. Vi njöt av vår sista grillmiddag, färskmaten är nu på upphällningen så kommande dagar blir det lite annan hushållning.

Valborg mitt ute i ingenstans

Lika lugnt som havet var när vi la oss, lika oroligt blev det under natten. Vi väntade båda ut varandras uppvaknande men i gryningsljuset lämnade vi ankringen, bakade frukostbröd och satte kurs mot Bimini.

Åskväder var utlovat och det gillar inte kapten så vi gick in till Cat Cay Yacht Club på ön med samma namn. Även här massor av tomma båtplatser. Trevlig, medlemsägd ö med många mysiga hus och viss service. Redan 1935 startades klubben och många hus från den tidsepoken finns kvar vilket också avspeglar sig i husens fantasifulla namn.

Läckra gamla hus

Och tom marina i ösregn

Här finns både bar, restaurang, mataffär och en liten boutique. Barkillen berättade för oss att det är det ostadiga vädret som ställer till det för marinorna. När det är fint väder är hamnen full, påstås det.

Lite svårt att tro, men att vädret är knas det vet vi. På TV berättade man att april 2013 bjudit på regnrekord för Miami Beach. Hela 11,06 inch (dvs. 276,5 mm) föll under april! Gamla rekordet var från 1960 då det kom 10,43 inch på en månad.

Nu var det varningar för rejäla åskväder över Florida Strait, främst kommande dag, så vi stannade en dag extra. Följande kväll kollade vi spánt på vädret, nu gällde varningarna åska och tornados över Miami för fredagen! Fick också veta att det är "tornado-week".

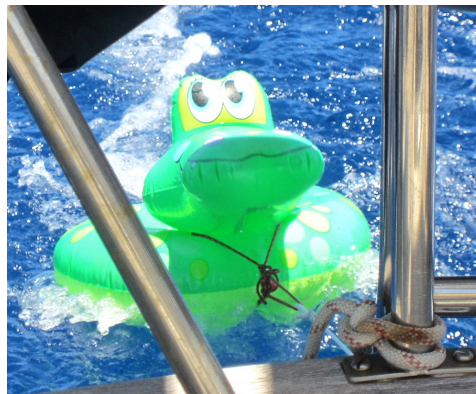
Vi gav oss av i alla fall och fick en fin segling över drygt halva straiten innan vinden avtog och vred. Över Miami drog de mörka molnen ihop sig men när vi kom fram drog de sakta ut till havs. Under eftermiddagen hörde vi på radion att vattenståndet var högt i Miami och kom det mer regn var det risk för "flooding".

Mot Miami i växlande väder

Direkt tänkte vi förstås på den fasta bron som ligger söder om oss. Skall vara 55 fot hög. Och hur hög är vår mast egentligen?

Dramatiken höll i sig in i det sista. När vi kom fram till bron visade mätaren, som finns vid varje bro, på 54 fot. Hur vi löste det berättar kapten om i sin blogg.

Till slut kom vi i alla fall hem till vår brygga i North Bay Village, Miami Beach. Även om vädret inte varit helt med oss har solen lyst på oss många dagar, skinnet är lite brunare än när vi åkte, och flera fina seglingar blev det på de 335 Nm vi avverkade. Var också skönt att koppla av och framför allt är seaQwest i det skick vi vill att hon ska vara!

Elin gillar att vara på semester

Heléne @ seaQwest again

Alders Cay var privatägd så vi fick inte gå iland